

LIII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Hjælpekasser.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 8de Marts 1889).

Hele Udvalget kan billige den Betragtning, paa hvilken nærværende Forflag hviler, nemlig, at den ved Lov af 8de Marts 1856 indrettede fri Fattigforsørgelse ikke har svaret til sin Hensigt og trænger til en betydelig Udvikling, hvis den skal naae sit Maal. Derimod har der indenfor Udvalget været meget forskellige Meninger om, hvorvidt Forflaget har truffet det Rette med Hensyn til Veien og Midlerne.

Udvalgets Flertal (Bertelsen [Beile N. 5. B.], Brockenhuus-Schack, Christianfen, Hansen [Kingskj. N. 2. B.], P. Holm, S. Jensen, Kjeldsen, Neergaard, Nyholm, P. Pedersen, C. Ravn og Thorup) mener, at Lovforflaget i det Hele og Store løser den stillede Opgave paa en tilfredsstillende Maade, og navnlig kan Flertallet slutte sig til det, der ubetinget maa siges at være Forflagets Kjerne, Bestemmelsen om et begrændset Statstilskud til Hjælpekasserne. Det erkendes vel, at Kommunalraadene mange Steder og i stadigt stigende Grad have benyttet sig af den Udgang, der ved Kommunallovene af 1867 og 1868 er bleven dem givet til at yde Tilskud til „de Fattiges Kasser“ og derved givet disse Midlerne til

at udfolde en større og mere velsignelsesrig Virksomhed end tidligere; men man kan paa den anden Side ikke være blind for, at der ogsaa er Gne, hvor Kommunerne kun i ringe Grad have vist sig tilbøjelige til at yde Tilskud, og at det i det Hele næppe kan ventes, at en almindelig og regelmæssig Understøttelse af den fri Fattigforsørgelse fra Kommunernes Side nogensinde vil blive til Virkelighed, uden at der anvendes særlige Midler for at naa dertil. Man kan da tænke sig enten at paalægge Kommunen at udrede et bestemt Minimumsbidrag til den fri Fattigforsørgelse eller at blive staaende ved at give dem en Spore dertil, idet man lader Staten yde et Bidrag, der staar i et vist Forhold til Kommunens eget. Flertallet har nu ikke ment det rigtigt ved Lov at udfordre saadanne Tvangsbidrag af Kommunernes Kasse og kan derfor kun billige, at Lovforflaget følger den sidste af de angivne Veie. Da desuden Kommunernes Forpligtelser i de senere Aar gjennemgaaende ere stegne i langt stærkere Forhold end deres Statteevne, vil det blive dem vanskeligt og paa ikke faa Steder umuligt alene at udrede saa store Beløb, som ville være nødvendige for at hæve den fri Fattigunderstøttelse til et